

Arrest

nr. 180 377 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een christen te zijn, afkomstig te zijn uit Bekho, district Mandi Bahauddin in de provincie Punjab. U zou daar uw ganse leven blijven wonen samen met uw oom en zijn familie. U verklaarde eveneens uw ganse leven een christen te zijn en ging regelmatig naar de kerk om te bidden. Noch u, of iemand van uw familie had evenwel een functie in de christelijke gemeenschap. Voor uw werk verbleef u ook in Jokalian, op een twintigtal kilometer van uw dorp. U startte met werken op de boerderij van Mohammad Ashraf. Vijf à zes maanden nadat u er aan de slag ging werd u verliefd op zijn dochter, Maryam en startte u een relatie met haar. Na verloop van tijd werd Maryam misselijk en toen haar moeder dit in de gaten kreeg, nam ze haar mee naar de dokter. Maryam betaalde geld aan de dokter zodat hij niets tegen haar moeder zou zeggen. Nadien belde ze u op met

het nieuws dat ze zwanger was. U besloot daarop 's nachts samen weg te lopen richting uw oom. Uw oom reageerde kwaad en wees erop dat zij een moslim was en u een christen. Uw oom raadde u daarop aan om Maryam bij hem te laten en zelf onder te duiken in zijn andere woning. Nog diezelfde nacht kwam de familie van Maryam echter naar het huis van uw oom, namen ze hun dochter mee naar huis en bedreigden ze uw oom. U zou later vernemen, toen u nog aan het onderduiken was bij uw oom, dat de familie Maryam had gedood. U besloot daarop het land te verlaten. Na uw vertrek kwam de politie nog drie à vier keer langs bij uw oom omdat de vader van Maryam klacht had ingediend dat u zijn dochter zou hebben gedood. U verliet Pakistan in de vijfde maand van 2015 en trok met de boot illegaal naar Iran waar u verder reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België waar u op 10 juli 2015 aankwam en drie dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u drie krantenartikelen voor over de moord op Maryam Ashraf en bracht u ook een contract mee van uw job in België.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel Pakistaans begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 29 januari 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u nooit een identiteitskaart of enig identiteitsbewijs had gehad in Pakistan (Gehoorverslag CGVS, 9 juni 2016, p. 3). Dit is echter weinig aannemelijk. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat identiteitskaarten al zeer lang uitgereikt worden in Pakistan en dat quasi elke gerechtigde in het bezit is van zo'n identiteitskaart. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat een jongeman zoals u niet in het bezit zou zijn van een identiteitskaart. Het lijkt er eerder op dat u deze niet wenst voor te leggen, daar de inhoud niet zou stroken met uw beweringen. Op een identiteitskaart komt immers de verblijfplaats en woonplaats voor. Met deze informatie geconfronteerd gaf u aan dat u het wel nodig had, maar dat u het niet gekregen had (CGVS, p. 16). Toen u bovendien gevraagd werd of u navraag had gedaan om dergelijke identiteitsdocumenten te bekomen gaf u ook nog eens aan dat dat niet het geval was (CGVS, p. 16). Het lijkt er bijgevolg op dat u geen moeite heeft gedaan om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op u berust. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent en waar u vandaan komt. Dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan ook nog eens een andere geboortedatum opgaf dan bij het CGVS (CGVS, p. 4).

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een christen te zijn.

Zo verklaarde u al uw ganse leven christen te zijn (CGVS, p. 5), en elke zondag naar de kerk te gaan (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over uw beleving overstegen echter nooit het algemene en waren eerder bijzonder beperkt. Zo werd u gevraagd wat het christendom voor u betekende en verklaarde u dat u het uw geloof was (CGVS, p. 10). Gevraagd waarin u dan eigenlijk als christen geloofde gaf u aan dat u gelooft in Jezus Christus en dat u en dat u hiernaast niets anders wist (CGVS, p. 9). Hetgeen nogal beknopt is. U verklaarde immers wekelijks naar de kerk te gaan, al zou u dan weer nooit naar een misviering geweest zijn (CGVS, p. 10).

Uw kennis over het christendom bleek dan weer bijzonder beperkt te zijn, voor iemand die wekelijks naar de kerk zou gaan om te bidden (zie supra). Gevraagd hoe u dan immers zou bidden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11), nochtans zaken die u tijdens uw wekelijkse bezoeken aan de kerk ongetwijfeld moet gezien hebben. Verder werd u ook gevraagd wanneer Jezus geboren werd en stierf, maar u bleek hier niet van de op de hoogte te zijn. Wat meer is, u verwees naar de dag van zijn overleden als zijnde 25 december (CGVS, p. 12), de dag waarop Jezus net geboren werd. U had verder geen idee waar Jezus geboren werd, noch hoe u in de kerk een kruisteken zou maken (CGVS, p. 11).

Dat uw kennis bijzonder beperkt was bleek ook uit de volgende vaststellingen. Zo was u eveneens niet op de hoogte van de verschillende stromingen binnen het christendom (CGVS, p. 9). Verder werd u gevraagd of u ooit gedoopt werd, maar u leek nog nooit van een doop te hebben gehoord. Frappanter was echter dat u zelfs niet leek te weten hoe Jezus om het leven was gekomen. U verklaarde dat immers niet gelezen te hebben. Toen u er op gewezen werd dat u dat toch moet gezien hebben in de

kerk, verklaarde u vreemd genoeg dat hij met een touw rond zijn nek werd opgehangen (CGVS, p. 13). U had tenslotte ook geen idee hoe Jezus geboren werd (CGVS, p. 33).

De verschoning die u voor deze gebrekkige kennis aanhaalt dat u het wegens de stress vergeten zou zijn (CGVS, p. 11) en dat u analfabeet zou zijn (CGVS, p. 13), zijn echter niet afdoende. U legde over uw medisch probleem echter geen enkel attest neer, waardoor het een blote bewering betreft (CGVS, p. 12). Bovendien dient te worden opgemerkt dat toen u telefoonnummers werd gevraagd, u geen probleem leek te hebben om deze zomaar te herinneren (CGVS, p. 7), noch om op te schrijven (CGVS, p. 22). In ieder geval, er kan daarnaast redelijkerwijs worden verwacht dat een asielzoeker toch iets zou kunnen vertellen over zijn religie die hij al zijn hele leven belijdt (CGVS, p. 9, 11, 34).

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een christen te zijn, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang. U verklaarde immers dat uw religie de reden was waarom u Pakistan had verlaten. Zo was uw liefdespartner immers moslim, terwijl u christen beweerde te zijn (CGVS, p. 9). In ieder geval, de ongeloofwaardigheid zou ook nog blijken uit een aantal andere vaststellingen.

Zo wordt uw geloofwaardigheid ook ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden en vaagheden die werden opgemerkt doorheen uw relaas.

Zo verklaarde u op een boerderij te werken waar u ook Maryam Ashraf leerde kennen (CGVS, p. 21-22). U had echter geen idee wanneer u op de boerderij zou zijn beginnen werken (CGVS, p. 23), noch had u een idee wanneer u eigenlijk uw (seksuele) relatie met haar zou zijn gestart (CGVS, p. 25). Hoe dan ook, uw verklaringen over de persoon waarmee u een relatie had, overstegen opnieuw zelden het stereotiepe. Zo kon u haar niet anders omschrijven dan "ze is mooi", kon u niets anders vertellen en had u er bijvoorbeeld geen idee van wanneer zij was geboren (CGVS, p. 26) of wat en waar zij studeerde (CGVS, p. 29-30).

U verklaarde eveneens dat uw problemen zouden zijn gestart toen de schoonouders te weten kwamen dat uw vriendin zwanger was, maar opnieuw wist u niet wanneer dat was (CGVS, p. 26). U verklaarde dat ze vermoedens hadden toen men naar de dokter was gegaan om te controleren of uw vriendin zwanger was, maar ook hier wist u niet wanneer dat was. Wat meer is, u wist niet eens welke dokter of welk ziekenhuis men uiteindelijk had bezocht (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u ook dat uw vriendin na het doktersbezoek naar u had gebeld om te vertellen dat ze zwanger was en u het dan pas te weten kwam (CGVS, p. 27). Nochtans wist u het bij de DVZ al voordat ze naar de dokter was getrokken (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, zei u dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 27). Vervolgens verklaarde u dat u nadien naar uw oom zou zijn getrokken, samen met uw vriendin en dat haar familie nog diezelfde nacht naar uw oom was getrokken (CGVS, p. 27). Vreemd genoeg had u nog bij de DVZ verklaard dat men de volgende dag was langsgekomen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u het tijdens het vorige interview ook zo had verteld (CGVS, p. 28). Verder verklaarde u ook dat men uw vriendin om het leven had gebracht, maar u wist niet wanneer men haar om het leven had gebracht, noch leek u te weten hoe ze om het leven was gekomen (CGVS, p. 28). U had verder ook geen enkele foto van jullie samen (CGVS, p. 29).

Verder verklaarde u ook dat u naar uw oom trok en u kon onderduiken in zijn andere woning (CGVS, p. 21). U verklaarde dat uw oom u naar de andere woning stuurde, terwijl Maryam bij uw oom moest blijven (CGVS, p. 27). Vooreerst is het echter bijzonder weinig aannemelijk dat uw oom u zou verstoppen in de andere woning/ kamer, maar het meisje waar u mee samen wegvlocht dan weer niet zou laten onderduiken. Wat er ook van zij, u verklaarde ook dat nadien uw oom nog werd bedreigd (CGVS, p. 31). Erop gewezen dat u ook dit niet bij de DVZ had vermeld, vertelde u opnieuw dat dat wel het geval was (CGVS, p. 31). De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aanhaalt zijn echter niet afdoend. Dienaangaande dient het CGVS op te merken dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is. Bovendien verklaarde u zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf u aan tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Afsluitend verklaarde u ook nog dat men in Pakistan klacht had ingediend tegen u omdat u Maryam zou hebben vermoord (CGVS, p. 31). Erop gewezen dat u hierover noch bij de DVZ, noch voor het CGVS eerder melding van had gemaakt verklaarde u dat u ten tijde van het interview bij de DVZ hiervan nog niet op de hoogte was (CGVS, p. 31). In ieder geval werd u bij het CGVS wel gevraagd of u toen alle incidenten had kunnen opsommen die geleid hadden tot uw vertrek en verklaarde u dat dat het geval was en dat u niets was vergeten (CGVS, p. 2). Dat u hier toen geen melding van maakte is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Toen u bovendien werd gevraagd wanneer de politie dan was langsgekomen moest u echter opnieuw het antwoord het schuldig blijven (CGVS, p. 32).

Dergelijke vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen zorgen ervoor dat er aan uw relaas geen geloof meer kan worden gehecht. Echter ook uit de door u neergelegde documenten blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielerelaas.

Zo betreft het hier ten eerste enkel prints, faxen of kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat documenten in Pakistan het zij via corruptie kunnen nagemaakt of makkelijk verkregen worden. In ieder geval, ook uw kennis betreffende de documenten kon niet overtuigen. Zo wist u van geen enkel van de drie artikelen wanneer deze zouden zijn verschenen (CGVS, p. 17). Bovendien verklaarde u dat u van het eerste artikel enkel de titel zou hebben gelezen (CGVS, p. 17). Een opvallend gebrek aan interesse. In ieder geval, uit de vertaling van de eerste twee artikels, waarin uw naam niet in wordt vermeldt (CGVS, p. 22), blijkt dat Maryam per toeval om het leven is gekomen, en niet zoals u beweert het slachtoffer van moord werd (CGVS, p. 28). Bovendien is het opmerkelijk dat het tweede artikel op 18 juni 2015 zou zijn gepubliceerd, terwijl u zelf reeds in mei zou zijn vertrokken (CGVS, p. 28). Dat een krant hier bijna een maand mee zou wachten om dit te publiceren is weinig aannemelijk. Wat betreft het derde document dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u dit pas later zou verkregen hebben dan alle andere artikels. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het CGVS uw GSM liet zien en vrij in uw foto's liet bladeren (CGVS, p. 25). Daarop werd een foto teruggevonden waarvan u aangaf dat het een foto van de krant was (CGVS, p. 24). Gewezen op het feit dat het een foto van de krant was met daarin een blanco stuk waar een stuk tekst aan kan worden toegevoegd (CGVS, p. 23), gaf u aan dat u van niets wist (CGVS, p. 24). In ieder geval wordt de authenticiteit van het door u voorgelegde document hierdoor danig ondermijnt. U zou ons die foto ook bezorgen (CGVS, p. 34), maar tot op heden heeft het CGVS niets mogen ontvangen. Hoe dan ook, documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen.

Tot slot blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit enkele eigenaardigheden die werden opgemerkt betreffende uw reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs voor ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, vervoersbewijzen, ...). Verder moest u ook lang nadenken alvorens u zich kon herinneren wanneer u uit Pakistan was vertrokken en kon u het niet exacter plaatsen dan de vijfde maand van 2015. De exacte datum wist u niet (CGVS, p. 14). Hoe dan ook, bij de DVZ had u dan weer verklaard op 19 juni 2015 te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, d.d. 28 juli 2015, p. 4 & 12, vraag 10 & 40). Toen men u bij de DVZ had geconfronteerd met uw vingerafdrukken een paar dagen voordien in Hongarije (16 juni 2015), verklaarde u bij de DVZ niet meer te weten wanneer te zijn vertrokken. Op het CGVS op deze anomalie gewezen, verklaarde u dat u toen een foute vertrekdatum had opgegeven, omdat men u had gezegd niet de waarheid te zeggen omdat u zou gerepatriëerd worden naar Hongarije (CGVS, p. 14), hetgeen tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 28 juli 2015, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015

verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in KhyberPakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Het arbeidscontract dat u neerlegde werd uitgegeven hier in België, heeft geen verband met uw relaas en voegt bijgevolg niets toe aan uw dossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. in het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel Pakistaans begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 29 januari 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u nooit een identiteitskaart of enig identiteitsbewijs had gehad in Pakistan (Gehoorverslag CGVS, 9 juni 2016, p. 3). Dit is echter weinig aannemelijk. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat identiteitskaarten al zeer lang uitgereikt worden in Pakistan en dat quasi elke gerechtigde in het bezit is van zo'n identiteitskaart. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat een jongeman zoals u niet in het bezit zou zijn van een identiteitskaart. Het lijkt er eerder op dat u deze niet wenst voor te leggen, daar de inhoud niet zou stroken met uw beweringen. Op een identiteitskaart komt immers de verblijfplaats en woonplaats voor. Met deze informatie geconfronteerd gaf u aan dat u het wel nodig had, maar dat u het niet gekregen had (CGVS, p. 16). Toen u bovendien gevraagd werd of u navraag had gedaan om dergelijke identiteitsdocumenten te bekomen gaf u ook nog eens aan dat dat niet het geval was (CGVS, p. 16). Het lijkt er bijgevolg op dat u geen moeite heeft gedaan om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op u berust. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent en waar u vandaan komt. Dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan ook nog eens een andere geboortedatum opgaf dan bij het CGVS (CGVS, p. 4).

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een christen te zijn.

Zo verklaarde u al uw ganse leven christen te zijn (CGVS, p. 5), en elke zondag naar de kerk te gaan (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over uw beleving overstegen echter nooit het algemene en waren eerder bijzonder beperkt. Zo werd u gevraagd wat het christendom voor u betekende en verklaarde u dat u het uw geloof was (CGVS, p. 10). Gevraagd waarin u dan eigenlijk als christen geloofde gaf u aan dat u gelooft in Jezus Christus en dat u en dat u hiernaast niets anders wist (CGVS, p. 9). Hetgeen nogal beknopt is. U verklaarde immers wekelijks naar de kerk te gaan, al zou u dan weer nooit naar een misviering geweest zijn (CGVS, p. 10).

Uw kennis over het christendom bleek dan weer bijzonder beperkt te zijn, voor iemand die wekelijks naar de kerk zou gaan om te bidden (zie supra). Gevraagd hoe u dan immers zou bidden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11), nochtans zaken die u tijdens uw wekelijkse bezoeken aan de kerk ongetwijfeld moet gezien hebben. Verder werd u ook gevraagd wanneer Jezus geboren werd en stierf, maar u bleek hier niet van de op de hoogte te zijn. Wat meer is, u verwees naar de dag van zijn overleden als zijnde 25 december (CGVS, p. 12), de dag waarop Jezus net geboren werd. U had verder geen idee waar Jezus geboren werd, noch hoe u in de kerk een kruisteken zou maken (CGVS, p. 11).

Dat uw kennis bijzonder beperkt was bleek ook uit de volgende vaststellingen. Zo was u eveneens niet op de hoogte van de verschillende stromingen binnen het christendom (CGVS, p. 9). Verder werd u

gevraagd of u ooit gedoopt werd, maar u leek nog nooit van een doop te hebben gehoord. Frappanter was echter dat u zelfs niet leek te weten hoe Jezus om het leven was gekomen. U verklaarde dat immers niet gelezen te hebben. Toen u er op gewezen werd dat u dat toch moet gezien hebben in de kerk, verklaarde u vreemd genoeg dat hij met een touw rond zijn nek werd opgehangen (CGVS, p. 13). U had tenslotte ook geen idee hoe Jezus geboren werd (CGVS, p. 33).

De verschoning die u voor deze gebrekkige kennis aanhaalt dat u het wegens de stress vergeten zou zijn (CGVS, p. 11) en dat u analfabeet zou zijn (CGVS, p. 13), zijn echter niet afdoende. U legde over uw medisch probleem echter geen enkel attest neer, waardoor het een blote bewering betreft (CGVS, p. 12). Bovendien dient te worden opgemerkt dat toen u telefoonnummers werd gevraagd, u geen probleem leek te hebben om deze zomaar te herinneren (CGVS, p. 7), noch om op te schrijven (CGVS, p. 22). In ieder geval, er kan daarnaast redelijkerwijs worden verwacht dat een asielzoeker toch iets zou kunnen vertellen over zijn religie die hij al zijn hele leven belijdt (CGVS, p. 9, 11, 34).

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een christen te zijn, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang. U verklaarde immers dat uw religie de reden was waarom u Pakistan had verlaten. Zo was uw liefdespartner immers moslim, terwijl u christen beweerde te zijn (CGVS, p. 9). In ieder geval, de ongeloofwaardigheid zou ook nog blijken uit een aantal andere vaststellingen.

Zo wordt uw geloofwaardigheid ook ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden en vaagheden die werden opgemerkt doorheen uw relaas.

Zo verklaarde u op een boerderij te werken waar u ook Maryam Ashraf leerde kennen (CGVS, p. 21-22). U had echter geen idee wanneer u op de boerderij zou zijn beginnen werken (CGVS, p. 23), noch had u een idee wanneer u eigenlijk uw (seksuele) relatie met haar zou zijn gestart (CGVS, p. 25). Hoe dan ook, uw verklaringen over de persoon waarmee u een relatie had, overstegen opnieuw zelden het stereotiepe. Zo kon u haar niet anders omschrijven dan "ze is mooi", kon u niets anders vertellen en had u er bijvoorbeeld geen idee van wanneer zij was geboren (CGVS, p. 26) of wat en waar zij studeerde (CGVS, p. 29-30).

U verklaarde eveneens dat uw problemen zouden zijn gestart toen de schoonouders te weten kwamen dat uw vriendin zwanger was, maar opnieuw wist u niet wanneer dat was (CGVS, p. 26). U verklaarde dat ze vermoedens hadden toen men naar de dokter was gegaan om te controleren of uw vriendin zwanger was, maar ook hier wist u niet wanneer dat was. Wat meer is, u wist niet eens welke dokter of welk ziekenhuis men uiteindelijk had bezocht (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u ook dat uw vriendin na het doktersbezoek naar u had gebeld om te vertellen dat ze zwanger was en u het dan pas te weten kwam (CGVS, p. 27). Nochtans wist u het bij de DVZ al voordat ze naar de dokter was getrokken (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, zei u dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 27). Vervolgens verklaarde u dat u nadien naar uw oom zou zijn getrokken, samen met uw vriendin en dat haar familie nog diezelfde nacht naar uw oom was getrokken (CGVS, p. 27). Vreemd genoeg had u nog bij de DVZ verklaard dat men de volgende dag was langsgekomen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u het tijdens het vorige interview ook zo had verteld (CGVS, p. 28). Verder verklaarde u ook dat men uw vriendin om het leven had gebracht, maar u wist niet wanneer men haar om het leven had gebracht, noch leek u te weten hoe ze om het leven was gekomen (CGVS, p. 28). U had verder ook geen enkele foto van jullie samen (CGVS, p. 29).

Verder verklaarde u ook dat u naar uw oom trok en u kon onderduiken in zijn andere woning (CGVS, p. 21). U verklaarde dat uw oom u naar de andere woning stuurde, terwijl Maryam bij uw oom moest blijven (CGVS, p. 27). Vooreerst is het echter bijzonder weinig aannemelijk dat uw oom u zou verstoppen in de andere woning/ kamer, maar het meisje waar u mee samen wegvlocht dan weer niet zou laten onderduiken. Wat er ook van zij, u verklaarde ook dat nadien uw oom nog werd bedreigd (CGVS, p. 31). Erop gewezen dat u ook dit niet bij de DVZ had vermeld, vertelde u opnieuw dat dat wel het geval was (CGVS, p. 31). De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aanhaalt zijn echter niet afdoend. Dienaangaande dient het CGVS op te merken dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is. Bovendien verklaarde u zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf u aan tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Afsluitend verklaarde u ook nog dat men in Pakistan klacht had ingediend tegen u omdat u Maryam zou hebben vermoord (CGVS, p. 31). Erop gewezen dat u hierover noch bij de DVZ, noch voor het CGVS eerder melding van had gemaakt verklaarde u dat u ten tijde van het interview bij de DVZ hiervan nog niet op de hoogte was (CGVS, p. 31). In ieder geval werd u bij het CGVS wel gevraagd of u toen alle incidenten had kunnen opsommen die geleid hadden tot uw vertrek en verklaarde u dat dat het geval was en dat u niets was vergeten (CGVS, p. 2). Dat u hier toen geen melding van maakte is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Toen u bovendien werd gevraagd wanneer de politie dan was langsgekomen moest u echter opnieuw het antwoord het schuldig blijven (CGVS, p. 32).

Dergelijke vage, tegenstrijdige en incoherente verklaringen zorgen ervoor dat er aan uw relaas geen geloof meer kan worden gehecht. Echter ook uit de door u neergelegde documenten blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo betreft het hier ten eerste enkel prints, faxen of kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat documenten in Pakistan het zij via corruptie kunnen nagemaakt of makkelijk verkregen worden. In ieder geval, ook uw kennis betreffende de documenten kon niet overtuigen. Zo wist u van geen enkel van de drie artikelen wanneer deze zouden zijn verschenen (CGVS, p. 17). Bovendien verklaarde u dat u van het eerste artikel enkel de titel zou hebben gelezen (CGVS, p. 17). Een opvallend gebrek aan interesse. In ieder geval, uit de vertaling van de eerste twee artikels, waarin uw naam niet in wordt vermeldt (CGVS, p. 22), blijkt dat Maryam per toeval om het leven is gekomen, en niet zoals u beweert het slachtoffer van moord werd (CGVS, p. 28). Bovendien is het opmerkelijk dat het tweede artikel op 18 juni 2015 zou zijn gepubliceerd, terwijl u zelf reeds in mei zou zijn vertrokken (CGVS, p. 28). Dat een krant hier bijna een maand mee zou wachten om dit te publiceren is weinig aannemelijk. Wat betreft het derde document dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u dit pas later zou verkregen hebben dan alle andere artikels. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het CGVS uw GSM liet zien en vrij in uw foto's liet bladeren (CGVS, p. 25). Daarop werd een foto teruggevonden waarvan u aangaf dat het een foto van de krant was (CGVS, p. 24). Gewezen op het feit dat het een foto van de krant was met daarin een blanco stuk waar een stuk tekst aan kan worden toegevoegd (CGVS, p. 23), gaf u aan dat u van niets wist (CGVS, p. 24). In ieder geval wordt de authenticiteit van het door u voorgelegde document hierdoor danig ondermijnt. U zou ons die foto ook bezorgen (CGVS, p. 34), maar tot op heden heeft het CGVS niets mogen ontvangen. Hoe dan ook, documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Tot slot blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit enkele eigenaardigheden die werden opgemerkt betreffende uw reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs voor ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, vervoersbewijzen, ...). Verder moest u ook lang nadenken alvorens u zich kon herinneren wanneer u uit Pakistan was vertrokken en kon u het niet exacter plaatsen dan de vijfde maand van 2015. De exacte datum wist u niet (CGVS, p. 14). Hoe dan ook, bij de DVZ had u dan weer verklaard op 19 juni 2015 te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, d.d. 28 juli 2015, p. 4 & 12, vraag 10 & 40). Toen men u bij de DVZ had geconfronteerd met uw vingerafdrukken een paar dagen voordien in Hongarije (16 juni 2015), verklaarde u bij de DVZ niet meer te weten wanneer te zijn vertrokken. Op het CGVS op deze anomalie gewezen, verklaarde u dat u toen een foute vertrekdatum had opgegeven, omdat men u had gezegd niet de waarheid te zeggen omdat u zou gerepatriëerd worden naar Hongarije (CGVS, p. 14), hetgeen tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 28 juli 2015, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Betreffende de afwezigheid van enig identiteitsdocument blijft verzoeker bij zijn verklaring nooit over een identiteitsdocument te hebben beschikt. Gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier acht de Raad dit geenszins aannemelijk. Uit informatie van het administratief dossier blijkt immers dat identiteitskaarten al zeer lang uitgereikt worden in Pakistan en dat quasi elke gerechtigde in het bezit is van zo'n identiteitskaart. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat een jongeman zoals verzoeker, die verklaarde te hebben gewerkt en voor zijn werk ook naar andere steden moest in Pakistan en met de wagen naar zijn werk ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 5-9) niet in het bezit zou zijn van een identiteitskaart. Uit voormelde informatie blijkt overigens dat een identiteitskaart verplicht is in Pakistan en ze vereist is voor onder meer het verkrijgen van een rijbewijs en om officieel te werken.

Verzoeker gaf zelfs aan dat hij het wel nodig had, dat hij het niet gekregen had, doch geen navraag had gedaan om dergelijke identiteitsdocumenten te bekomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). De Raad acht dergelijke verklaringen geenszins aannemelijk. Het argument dat verzoeker geen interesse heeft in zijn woonplaats en verblijfplaats doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het argument dat hij door stress helemaal verlamd werd en hij ongeletterd is, kan de talrijke tegenstrijdigheden en onwetendheden niet verschonen. Stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis van zijn geloof en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn asielrelaas. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Stress kan evenmin een verklaring zijn voor zijn onwetendheid met betrekking tot zijn geloof dat hij naar eigen zeggen reeds zijn hele leven belijdt. Ook de door verzoeker aangevoerde ongeletterdheid kan geen hindernis vormen voor het hebben van kennis inzake voormelde elementen. Dergelijke informatie vereist immers geen schoolse kennis. Zelfs van personen met een geringe opleiding, die ongeletterd zijn mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag en hun identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Van een asielzoeker wordt bovendien verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker toont overigens niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

Het argument dat hij nooit de Bijbel heeft bestudeerd en niet dikwijls naar de mis ging omdat hij veel werkte en niet veel verlof had, kan niet overtuigen. Van iemand die beweert reeds zijn hele leven een christen te zijn en regelmatig naar de kerk gaat om te bidden kan worden verwacht dat zijn kennis uitgebreider is dan deze die verzoeker *in casu* tentoonspreidt. Het attest van de priester dat wordt neergelegd kan hier geen ander licht op werpen. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een vage fotokopie neerlegt, waarop zelfs geen datum is ingevuld en de stempels en namen van degenen die het document ondertekenden niet zichtbaar of leesbaar zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens staat de tekst scheef in verhouding tot de hoofding van het document, hetgeen des te meer afbreuk doet aan de authenticiteit ervan.

Het toevoegen van algemene informatie met betrekking tot de situatie van christenen in Pakistan aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker maakt overigens geenszins aannemelijk een christen te zijn.

Wat betreft de neergelegde fotokopie van de klacht die door de familie van M. werd ingediend, wordt opgemerkt dat dit document niet voorzien is van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Hoe dan ook uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Verzoeker geeft aan dat hij aan belangrijke psychologische problemen lijdt die zijn geheugen en concentratievermogen aantasten en voegt bij zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt een document van CARDA (Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile).

Uit dit document blijkt echter enkel dat verzoeker gevolgd wordt in het centrum dat voor asielzoekers die aan mentale problemen lijden psychologische hulp biedt. Hieruit blijkt niet dat verzoeker geheugen- en concentratieproblemen heeft of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen omtrent zijn asielrelaas of omtrent zijn geloof. Bijgevolg wordt er geen causaal

verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde incoherenties en onwetendheden in zijn verklaringen.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in KhyberPakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Het arbeidscontract dat u neerlegde werd uitgegeven hier in België, heeft geen verband met uw relaas en voegt bijgevolg niets toe aan uw dossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat de beslissing zou worden vernietigd. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF